

Arrest

nr. 119 369 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en van Oezbeekse origine te zijn. U was woonachtig in het gehucht Kensai , gelegen nabij het dorp Karasu. U bent gehuwd en heeft vier kinderen.

U verklaarde dat jullie het enige Oezbeekse gezin waren dat woonachtig was in Kensai. In het gedeelte waar u woonde, leefden enkel Kirgiezen.

Na de rellen in Osh van 1990 begon u problemen te krijgen met uw burens en dorpsgenoten. Iedere keer u uw huis verliet begon men ruzie met u te maken, beledigde men u en werd u gezegd het land te verlaten. U werd ook meermaals aangevallen en verwond.

Na de revolutie in april 2010 namen deze problemen toe. Altijd als u naar buiten kwam werd u aangevallen.

Vanwege deze onrustige situatie stuurde u begin mei 2010 uw vrouw en kinderen naar het nabij gelegen Oezbekistan. Zij werden er opgevangen in een vluchtelingenkamp. U zelf bleef achter in Kensai.

Na het vertrek van uw gezin werd u aangesproken door enkele burens. Zij waren dronken en zeiden u dat zij uw huis in brand zouden steken indien u niet zou vertrekken. Uit voorzorg verliet u uw woning en verbleef u bij vrienden en familie in het dorp Karasu.

De dag na uw vertrek vernam u dat uw huis in brand was gestoken en was afgebrand. De brand vond plaats op 14 of 15/05/2010.

Toen u hierover vernam, diende u klacht in bij de wijkagent. Deze beloofde het te onderzoeken, maar u hoorde hierna niets meer van hem. U gaat ervan uit dat er niets ondernomen werd.

Omwillen van deze problemen besloot u het land te verlaten.

Eind mei 2010 reisde u vanuit Karasu naar Moskou. Vandaaruit werd u met een wagen naar België gebracht, met een tussenstop in Litouwen.

Op 12/06/2010 kwam u aan in België.

Op 14/06/2010 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

U verklaart dat u Kirgizië in mei 2010 verlaten heeft na problemen met burens en dorpelingen van Kirgizische origine.

U geeft aan dat u vóór uw vertrek uw echtgenote en uw vier kinderen uit veiligheidsoverwegingen naar Oezbekistan had gestuurd.

Uw gezin is, naar uw verklaringen, reeds na vier maanden teruggekeerd naar Kirgizië. U verklaarde dat uw vrouw en kinderen zich sindsdien bij uw jongste zus in het dorp Doslik hebben gevestigd. Ook uw moeder verblijft hier.

U verklaarde dat uw gezin na hun terugkeer naar Kirgizië geen problemen heeft ondervonden (CGVS p. 4, 12-13).

Gezien deze situatie werd u de vraag gesteld of u zich in Kirgizië met uw gezin kon herenigen. U ontkende dit. In eerste instantie argumenteerde u dat de woonruimte van uw zus te klein is om u nog bijkomend te huisvesten. U verklaarde dat uw zus beschikt over vier kamers en dat uw gezin er twee van gebruikt. U gaf aan dat uw gezin meer dan twee kamers nodig heeft (CGVS p.13-14).

Deze reden, die uw terugkeer zou verhinderen, is echter van economische aard en valt bijgevolg buiten de draagwijdte van de vluchtelingenconventie en de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming. Bovendien wordt opgemerkt dat u toch enige financiële draagkracht hebt, gezien u aangeeft geld bijeen gespaard te hebben waarmee u uw gezin zou willen laten overkomen (CGVS p.5).

In tweede instantie bracht u aan dat u vanwege uw Oezbeekse origine onmogelijk kan terugkeren.

U beweerde dat u er louter omwille van uw origine vermoord zou worden of in de gevangenis zou belanden.

Deze bewering wist u zelf echter niet te staven (CGVS p.6-7).

De vaststelling dat uw gezin, eveneens van Oezbeekse origine (CGVS p.4), wel naar Kirgizië kon terugkeren en hier de laatste drie jaar probleemloos verbleven heeft, ontkracht bovendien deze bewering.

Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u zich in elk geval op deze plaats, waarvan u ook aanhaalt dat er actueel veel Oezbeken wonen (CGVS p.13), opnieuw bij uw familie kan voegen.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

U legde eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw Kirgizische identiteitskaart voor. U verklaarde heden dat u dit document verloren heeft (CGVS p.3). Een kopie is ervan is nog beschikbaar in uw administratief dossier. Wat dit document betreft dient gesteld te worden dat zij geen informatie biedt die een terugkeer naar Kirgizië zou verhinderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 december 2013 (zie p. 7) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat zijn redenen om in België asiel aan te vragen van economische aard zijn en derhalve buiten de draagwijdte van de Vluchtelingenconventie en van de bepalingen omtrent de subsidiaire bescherming vallen. Hij stelt dat het voor hem inderdaad niet evident is om terug te keren naar zijn land van herkomst gezien zijn familie inwoont bij zijn zus en hij niet de middelen heeft om zich elders zelfstandig te vestigen, maar dat dit niet wil zeggen dat dit dé hoofdreden is geweest voor zijn vlucht en deze van zijn gezin naar Oezbekistan.

Hij wijst erop dat hij verschillende malen heeft aangegeven dat hij vreest vermoord te worden of in de gevangenis te belanden bij een terugkeer naar Kirgizië, gezien hij dagelijks bedreigd werd door burens, mensen op straat en dat zelfs zijn huis in brand werd gestoken om hem te verjagen; dit is volgens hem *“de principale reden”* van zijn aanvraag.

Waar de commissaris-generaal hem verwijt dat hij zijn beweringen omtrent zijn vrees niet kan staven, antwoordt verzoeker dat het onmogelijk is om zoiets te bewijzen; hij voegt er aan toe dat het niet is omdat hij niets kan bewijzen, dat zijn verhaal onwaar is.

Tegen de stelling van de commissaris-generaal dat de familie van verzoeker de laatste drie jaar in Kirgizië heeft verbleven, laat verzoeker gelden dat deze eerst een aantal maanden in een vluchtelingenkamp in Oezbekistan hebben verbleven en daarna haar intrek kon nemen bij de zus van verzoeker in Doslik (Kirgizië). Verzoeker ontkent dat zijn familie *“drie jaar probleemloos in Kirgizië heeft verbleven”* en stelt dat ze *“inderdaad nog in leven”* zijn, maar dat ze het *“niet gemakkelijk”* hebben.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de geschiedenis van het volk van Kirgizië. Hij citeert van Wikipedia en geeft een kort overzicht sinds de 8ste eeuw tot de parlementsverkiezingen in februari 2005. Hij verwijst tevens naar de website van Stichting Vluchteling en besluit dat in geen geval ontkend kan worden *“dat er in Kirgizië in 2010 etnisch geweld heeft plaatsgevonden”* dat ook hem heeft getroffen en waardoor hij moest vluchten.

Hij stelt dat hij geen enkele zekerheid heeft dat hij bij terugkeer naar Kirgizië niet opnieuw het slachtoffer zal worden van racisme.

Hij stelt dat de commissaris-generaal dit aspect niet heeft onderzocht waardoor het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden. Ook werd volgens verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden die vraagt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing zelf. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot een weigeringsbeslissing is gekomen.

Verzoeker vraagt aan de Raad om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen ten einde de commissaris-generaal toe te laten bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij Kirgizië in mei 2010 verlaten heeft na problemen in zijn dorp met burens en dorpingen van Kirgizische origine.

Hij verklaarde dat hij vóór zijn vertrek uit zijn land, zijn echtgenote en zijn vier kinderen uit veiligheidsoverwegingen naar Oezbekistan had gestuurd en dat ze reeds na vier maanden teruggekeerd zijn naar Kirgizië.

Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw en kinderen zich sindsdien aldaar bij zijn jongste zus in het dorp Doslik hebben gevestigd -waar ook zijn moeder verblijft- en dat zijn gezin na hun terugkeer naar Kirgizië geen problemen heeft ondervonden (zie het verhoorverslag van 14 november 2013, p. 4, 12, 13).

De Raad benadrukt dat volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij verschillende malen heeft aangegeven dat hij vreest vermoord te worden of in de gevangenis te belanden bij een terugkeer naar Kirgizië, gezien hij dagelijks bedreigd werd door burens, mensen op straat en dat zelfs zijn huis in brand werd gestoken om hem te verjagen; dit is volgens hem *“de principale reden”* van zijn aanvraag. Verzoeker ontkent overigens dat zijn familie *“drie jaar probleemloos in Kirgizië heeft verbleven”* en stelt dat ze *“inderdaad nog in leven”* zijn, maar dat ze het *“niet gemakkelijk”* hebben.

De Raad wijst dienaangaande op verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor op 14 november 2013 op het Commissariaat-generaal, waar hij ontkennend antwoordde op de vraag of zijn gezin problemen heeft ondervonden sinds hun terugkeer naar Kirgizië (zie het verhoorverslag, p. 13). Verzoeker verklaarde weliswaar dat zijn gezin het *“moeilijk”* had bij zijn jongste zus, maar bij verdere bevraging bleken deze *“moeilijkheden”* enkel te bestaan uit het feit dat zijn gezin geen eigen woonst heeft en het huis van zijn zus te klein is (*“Ze hebben geen eigen huis. Ze wonen bij mijn zus, voor hoe lang weten zij niet”*; *“Voor mijn gezin is nog geen plaats”*; zie het verhoorverslag, p. 4, 12, 13).

Verzoeker bevestigde zelfs dat dit de enige reden voor zijn vlucht was (zie het verhoorverslag, p. 13).

Deze redenen -omtrent de krappe woonruimte bij zijn zus- zijn van economische aard en vallen buiten de draagwijdte van de vluchtelingenconventie en de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming.

De Raad ziet overigens niet in waarom verzoeker, omwille van zijn origine, zich niet bij zijn gezin kan vestigen. De vaststelling dat zijn gezin, eveneens van Oezbeekse origine (zie het verhoorverslag, p. 4),

wél naar Kirgizië kon terugkeren en hier de laatste drie jaar probleemloos verbleven heeft, ontkracht de bewering dat het hem niet lukt. Verzoeker gaf overigens zelf aan dat er in het dorp Doslik actueel veel Oezbeken wonen (zie het verhoorverslag, p. 13).

Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker enige financiële draagkracht heeft, gezien hij aangaf geld bijeen gespaard te hebben waarmee hij zijn gezin zou willen laten overkomen (zie het verhoorverslag, p. 5).

In casu kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken waarom hij, om zijn problemen te ontlopen, zijn leven niet bij zijn gezin in een ander deel van Kirgizië zou kunnen verder zetten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift Wikipedia en de website van Stichting Vluchteling citeert en besluit dat in geen geval ontkend kan worden *“dat er in Kirgizië in 2010 etnisch geweld heeft plaatsgevonden”* dat ook hem heeft getroffen en waardoor hij moest vluchten, antwoordt de Raad dat dit bovenstaande vaststellingen aangaande verzoekers actuele en persoonlijke situatie niet wijzig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekers citaten in zijn verzoekschrift van Wikipedia en de website van Stichting Vluchteling, waaruit hij besluit *“dat er in Kirgizië in 2010 etnisch geweld heeft plaatsgevonden”*, tonen niet aan dat er actueel in Kirgizië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoon.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE